

Момчето на Дъдо Карлей

7. И Елка иска да печели
Беше се стъмнило вече, ко-
гато дъдо Карлей влѣзе въ
стаята си. Момиченцето спо-
койно спѣше. Когато дъдо
Карлей доближи свѣщъта
предъ нея, за да я види, тя
веднага се събуди.

— Ахъ, мили дъдо Карлей,
извика тя, защо толкова се
забави?

— Ще ти разправа, мило де-
те, а сега хайде да ядеш! Азъ
ти донесохъ хубава, топла
рокия, вълнени чорапи и обу-
ща. Утре ще се облѣчешъ до-
бре и ще дойдешъ съ мене въ

града. Тогава ще можешъ да
благодаришъ на добрата го-
спожа, която ти ги подари.

Елка гледаше съ любопит-
ство голѣмия пакетъ. Щомъ
разрѣба, че е за нея, тя бързо
го разгърна и нареди нѣщата
на масата. Следъ това облѣче
рокията.

— Вижъ колко е хубава! —
викаше тя пламнала отъ рад-
остъ. — Ахъ, вижъ тая кукла!
Колко е хубава! Нищо, че ед-
ната ѝ рѣка е счупена. Колко
много работи! Къде да ги сло-
жа! Каква хубава престилка
съ джебове! Тамъ ще мога да
слагамъ паритѣ, които ще пе-
челя. Въ цирка ме караха да
танцувамъ, после обикаляхъ
публиката и събирахъ пари.
Щробелъ казваше, че всѣки
самъ трѣбва да си печели хлѣ-
ба. А когато веднѣжъ не мо-
жахъ да играя, той скри хлѣ-
ба и цѣль денъ не ми даде да
ямъ.

— Горкото дете! При мене
ще имашъ винаги какво да
ядешъ.

— Но нима ти си толкова
богатъ?

Дъдо Карлей се засмѣ.

— Какъ можешъ да ми-
слишъ, че съмъ богатъ?

— Тогава трѣбва и азъ да
работя, — каза тя. — Само
децата на богатитѣ родители
нѣматъ нужда да работятъ.

— Толкова ли ти се ще да
работишъ, — каза дъдо Кар-
лей, — или се боишъ отъ ме-
не както отъ лошия Щробелъ?

— Не, напротивъ...

— Е, защо тогава?

— Въ цирка азъ работѣхъ
за лошитѣ хора, защото ме бѣ
страхъ отъ тѣхъ, а за тебе
искаме да работя, защото те
обичамъ, защото си добъръ...

И Елка обгърна шията на
дъдо Карлей и нѣжно го цѣ-
луна.

— Ти си мое мило мѣничко
и умно момиче, — казава трог-
нато дъдо Карлей и милваше
момиченцето, като да бѣше то
негово родно дете. Той съ ус-
мивка слушаше веселото ѝ чу-
руликане.

8. Малката помощница

На другия денъ валѣше по-
роенъ дѣждъ.

— Днесъ ще стоя цѣль денъ
у дома, — каза дъдо Карлей.
Когато вали, немога да про-
давамъ воденички. Ще отида
само да взема нѣщо за яде-
не. А после ще работя. Трѣбва
да направя нови воденички.

Следъ закуската дъдо Кар-
лей седна да работи. На ма-
сата му бѣха натрупани много
листи цвѣтна хартия. Елка на-
мѣсти своя столъ до неговия
и загледа внимателно, какъ
старецътъ изрѣзва отдѣлнитѣ
части на воденичките ѝ ги за-
крепва върху прѣчицитѣ.
Най-после тя се реши да по-
сегне къмъ хартията и да да-

де на стареца едно парче,
следъ това друго и така, тя
му помагаше. Тя бѣ щастлива
и лицето ѝ свѣтѣше отъ ра-
достъ.

— Колко е прилежно мое-
то мило момиче, — каза дъдо
Карлей съ усмивка. — Толко-
ва много воденички никога не
съмъ правилъ. Никога!

При това той не бѣше усѣтилъ
умора, занимаванъ отъ весе-
лото бърборене на детето. Не
бѣше така по-рано, когато се-
дѣше самичекъ въ своята стая.
Тогава чакаше по-скоро да
настѣпи нощъта и да сложи
край на неговата умора.

Сега той си спомни, какъ
намѣри предъ вратата си това
дете, какъ мислѣше да го да-
де въ сиропиталище, а сега
неможеше да остане безъ не-
го.

Когато на другия денъ из-
грѣ слънцето, дъдо Карлей
излѣзе отъ къщи. Той се от-
прави къмъ палатката на цир-
ковитѣ артисти, но тя бѣ из-
чезнала. Тръгна за въ къщи
съ тази радостна новина.
Всички мѣчители и гони-
тели на Елка бѣха напу-
стнали Нантъ. Елка поч-
на да се облича, за да из-
лѣзе съ дъдо Карлей изъ гра-
да. Роклята на Павлина бѣше
много дълга и широка за сла-
бото ѝ тѣло, но така топлѣше
по-добре. Обущата бѣха сжщо
голѣми. Когато се облѣче, Елка
гордо закрачи изъ стаята.
Съ дългата си рокля тя из-
глеждаше като нѣкоя малка
госпожица.

Като натъкми воденичките
си, дъдо Карлей тръгна. Той
отвори вратата и Елка припна
изъ нея като птиче пуснато
отъ кафезъ. Тя заскача, пѣй-
ки по стѣлбата надолу. Като
слѣзнаха, Елка сложи малката
си рѣка въ рѣката на дъдо
Карлей и весело заподскача.
Тѣй вървѣха тѣ и Елка повта-
ряше съ нѣжния си гласецъ
пѣсенята на дъдо Карлей.

Елате при мене млички деца,
нося воденички съ шарени
крилца!

Минувачитѣ изпращаха съ
очудени погледи тази двойка.
Всѣки, който познаваше дъдо
Карлей се спираше, купуваше
си воденичка и разпитваше
любопитно стареца. А Елка
подаваше воденичката на ку-
пувача съ хубавъ поклонъ и
казваше на всѣки „благодаря“.

Тѣй хората спираха дъдо
Карлей много пѣти. Когато
преброи паритѣ си, видѣ, че
никога не бѣше печелилъ тол-
кова много. (Следва)

Народна приказка

Срещнали се два мрза
два родни братя. Заподска-
чали отъ кракъ на кракъ и
се заприказвали: „Братко бѣ-
лобладко, хайде да се разлу-
дуваме, да поизплашиме хо-
дувата и да ги поизмъчимъ“.
Както се наговорили, така и
сторили.

Въ това време се задали
отъ една страна шейна съ
звѣнчета и вѣтре важенъ го-
сподинъ, а отъ друга — една
кола съ единъ селянина.

Надумали се братята кой
кого да мѣчи. По-малкиятъ

Който-тѣе-зло-не-мисли

Дъдо Коледа

Весело Ив.Н Янакиевъ

1. Три-тѣ ере-бѣр-ни зѣви-те-та пѣ-ръ-тъ-ти-ши-на-та
дѣ-до ко-ле-да при-пѣ-ка ви-ре-но сѣи-ма-та.

Въ снѣжната пѣтека свѣти
бисерна звезда
дъдо Коледа познава
всичкитѣ дечица.

Ни единичко безъ подаръкъ
нѣма да остави,
само иска да го срещнатъ
весели и здрави!

Тритѣ сребърни звѣнчета
пѣятъ въ тишината,
тичатъ малкитѣ да срѣщнатъ
радостно шейната...
Веса Паспалеева

ОВЦА И ВРАБЕЦЪ

басня

Ярма отъ старото корито
овца започна да яде, но въ

мигъ врабецъ единъ прелитна
и почна бързо да кълве.
— О, лакомъ Врабчо, безъ
покана не е прието тукъ, по-
насъ!
— Овчице, мисля, умъ ти
нѣмашъ, а още блѣшешъ съ
твоя гласъ! Та азъ съмъ тука
господаря, — врабецътъ про-
дължи съсь жаръ, — и пазя

вашата кошара презъ день и
нощъ, като стражаръ! Отъ
вълцитѣ ви храбро браня...

— О, Врабчо, ти се хвалишъ
пакъ! За сѣдникъ нека да по-
канимъ съседския ни котар-
какъ!

— Овчице, нѣма, нѣма нуж-
да, кой може да ме сѣди
менъ? А за котака, то се виж-
да, че за престѣпникъ е ро-
денъ!

— Не съмъ съгласна, Враб-
чо, съ тебе, че ти ме оскърби
и днесъ! Да, тука сѣдия ни
трѣбва, за моята достойна
честь!

— Не знамъ овца съсь честь
да има, — извика сивиятъ вра-
бецъ, — ти глупостъ имашъ
непростима, тѣй мисля азъ ка-
то храбреца! Дръпни се ти и
ме почакай, додето правя азъ
обѣдъ.

Но въ тази минута котаракъ
кътъ се хвърли върху Врабча
клетъ!

Василь Дунавски

Ескимоситѣ били прочути
съ своето гостоприемство.
Преди да седнатъ да се хра-
нятъ, единъ отъ домашнитѣ
излизалъ на двора и започ-
валъ да вика колкото му
гласъ държи:

— Започваме да обѣдваме.
Който го чуелъ, можелъ да
влѣзе въ тоя домъ и да се на-
реди край трапезата, макаръ
и непознатъ.

Въ нѣкои северни градове
на Финландия и Русия ста-
ватъ такива студове, че млѣ-
кото азмръзва и се продава не
на литъръ, а на тегло, сѣкатъ
го на бучки, като захаръ. Вку-
сътъ му не се промѣнялъ.

Едни отъ най-красивитѣ ли-
лии вирѣятъ на островъ Св.
Елена, кждето е билъ зато-
ченъ и умрѣлъ Наполеонъ.

тали единъ другъ, какъ сѣ
свършили работата.

— Навѣрно си видѣлъ голѣмъ
зоръ съ тоя облѣченъ господинъ,
рекълъ малкиятъ братъ.

— Напротивъ, тѣй лесно
го грабнахъ, — отговорилъ
голѣмиятъ братъ, — че цѣль
часть да се бѣше грѣялъ на
огня, нѣмаше да се стопли.
Като се вмъкнахъ подъ кожу-
ха, като се мушнахъ подъ
калпакъ, като се провѣрхъ въ
панталонитѣ, че въ бутшитѣ
— какъ не се свиваше, сиро-
махътъ, какъ не се гърчеше
— нищо не му помогна. На
рѣже го дигнаха премръзналъ
отъ шейната.

— Ахъ, братко, ти лесно си
се разправилъ, — рекълъ
малкиятъ, — но моятъ така
ме измори, че не си усѣщамъ
сега ни рѣцетѣ, ни краката.
Тръгналъ селякътъ да сѣче
дърва. Азъ го дразня — той
не мига. Като стигна до го-
рата, слѣзе отъ колата и поч-
на да сѣче дърва. Азъ го ши-

НАШИ ПИСАТЕЛИ

Матвей Вълевъ

Роденъ е въ Ямболъ на 21.
X. 1902 год.

Матвей Вълевъ е завършилъ
гимназия въ София. Отъ 1923
год. до 1930 год. прекарва въ
Германия, а отъ 1931 до 1934
год. — въ Бразилия.

Видѣлъ много нѣщо по ши-
рокия свѣтъ, Матвей Вълевъ
почва да печати разкази въ
„Вестникъ на жената“, „Бъл-
гарска мисль“, „Златорогъ“ и
др. За децата пише интересни
разкази въ почти всички дет-
ски издания.

Написалъ е книги за възра-
стни „Прахъ следъ стадата“ —
разкази, „На котва“ — по-
вестъ, „Отсамъ и отвѣдъ“ —
разкази и репортажи и др.

На първа страница печата-
ме крайно интересния коле-
денъ разказъ отъ Матвей Въл-
евъ — „Звездата“.

НОВИНИ

На всички наши абонати,
настоятели, сътрудници и чи-
татели пожелаваме весело пре-
карване на празничитѣ и при-
ятна ваканция.

Поради налагащото се пе-
стене на хартията, книжката-
премия отпечатахме въ огра-
ничено количество и ще я
разпратимъ на платилитѣ абона-
ти съ бр. 5, защото на мно-
го мѣста въ страната учени-
цитѣ сѣ разпуснати вече и има
опасностъ книжката да се за-
губи, ако я пратимъ сега.

Този брой съ календаръ из-
пращаеме само на редовнитѣ
миналогодишни настоятели и
на тѣзи нови настоятели, кои-
то сѣже се обадили въ редак-
цията, че желаятъ получаване-
то на вестника.

Записването на нови абона-
ти съ право на книжката-пре-
мия „Приключенията на Джим-
бо“ отъ Радка Станимирова,
продължава.

Най-хубавиятъ подаръкъ за
Нова Година и Коледа сѣж
книгитѣ Дждоцвѣтно знаме
отъ Здр. Митовски и Г. Крън-
зовъ, цена 50 лв.; Чудната
стрепа, приказки и разкази
отъ Г. Крънзовъ, цена 40 лв.;
Коледна елхичка, стихове отъ
Р. Станимирова, цена 10 лв.;
Златно сърдце, приказни пи-
ески отъ Г. Крънзовъ, цена
30 лв. Доставятъ се отъ ре-
дакцията на в. „Славейче“, ул.
Чумерна 29. Пощенска чекова
сметка 624.

пя, дърпамъ, — той не ми
обрѣща внимание, а сѣче ли,
сѣче. Мушнахъ се подъ ко-
жуха му, а той маха съ брад-
вата, навежда се, изправя се
и накрая вмѣсто да измръзне,
стана виръ-вода отъ потъ.
На всичко отгоре, хвърли ко-
жуха. „Сега — мисля си —
ще влѣза въ кожуха ще го
превърна въ сухъ ледъ, та да
не може да го облѣче после!
Седя си азъ въ кожуха и ча-
камъ. Като свърши сѣченето
на дървата, посегна да вземе
кожуха. „Е, е, — мисля си —
сега хемъ ще замръзне, хемъ
ще се ядоса!“ А той като взе
брадвата, че като заудря по
кожуха, че като го заблъска,
че като го запуха, пухъ-пухъ,
пухъ-пухъ, здраво мѣсто не
остави по мене — щѣше да
ме пребие. Рекохъ си: „Тя
моята се свърши, немога си
събра кокалитѣ. Заричамъ се
вече, братко, никога съ дър-
варъ да не се залавямъ, да не
го сърдя!“